

MILAN MAZÚR: PARADOXICAL HAPPINESS

Autor: **Milan Mazúr**

Kurátor: **Viktor Čech (CZ)**

Termín konania: **16. 2. – 26. 3. 2017**

Vernisáž: **štvrtok, 16. februára 2017 o 18:00**

Miesto konania: **Galéria mladých**

Francouzský sociolog a filozof Gilles Lipovetsky označil situáciu súčasnej spoločnosti, v níz se za horečnatou hyperkonzumní mánií vynoňuje čím ďalej tým zrejmejším úzkost spjatá s rozkladom hodnôt občanskej spoločnosti a rozvírajúcich se sociálnych núžek, za „civilizaci paradoxního štěstí“. Jedinec je v ní vržen do víru hédonického hýření, které svým širokým spektrem nabízených slastí nemá v historii obdoby. Zdánlivá možnost neomezené volby a nekonečného výběru nahrazuje v čím dál větší míře skutečnou občanskou svobodu jednotlivce. Pocit zadostiučinění a seberealizace se v takové záplavě podnětů vytrácí a nahrazují jej pocity frustrace a neklidu. S nimi spojená úzkost vede k pocitu osobního i společenského ohrožení.

Současný konzument masové kultury pobývá ve světě, kde mizí rozdíl mezi předmětným a virtuálním, což se týká i těla jeho samotného, které svými datovými chapadly přesahuje daleko do digitálního prostoru za obrazovkou. Neurotické těkání po tomto quasi-materiálním světě je spojené s objektivizací sebe samého, tedy vnímání svého těla jako dalšího předmětu, či součtu předmětů. Vlastně někdy už ani nevíme, kde končí naše tělo a začíná svět věcí kolem nás. Stáváme se jeho součástí, stejně jako řada věcí začíná čím dál víc fungovat nezávisle na nás (ať již to jsou pokroky v oblasti AI či rozvoj tzv. internetu věcí). Tato ztráta hranic a jasné role či identity jen dále přispívá k oné všudypřítomné úzkosti.

Řadu z důsledků výše zmíněných jevů můžeme sledovat i v tvorbě Milana Mazúra, jehož výstava v Nitře je pojmenována právě podle onoho Lipovetského termínu. Mazúr je ve svých videích a instalacích reflektuje prizmatem vizuální kultury, jako je řeč filmové tvorby či předmětnými situacemi, vycházejícími z materiální podstaty naší civilizace. Jedno z prezentovaných videí je nazváno Myokymie, tedy samovolné těkání svalů, často způsobené například úzkostnými stavy. Tyto pod povrchem uhlazené estetiky naší materiální kultury se projevující příznaky krize se ve vizuálních i narativních odkazech vinou celou výstavní prezentací. Pocit bezpečí a klidu návštěvníka galerijního prostoru, unikajícího do estetického prožitku, se na této výstavě rovněž může stát tím, jak je nám zde připomínána ona skrytá úzkost, poněkud paradoxním.

Viktor Čech